Temps Ordinari - Vint-i-quatrè diumenge



Per VictorC el dl., 05/09/2022 - 00:00

Ex 32,7-11.12-14
1Tm 1,12-17
Lc 15,1-32

L'Onze de setembre és la Diada Nacional de Catalunya i recordem i agraïm a Déu la terra, la llengua, el mar i, sobretot, les nostres arrels cristianes que ens uneixen a tota l'església universal.

I és des de les nostres arrels cristianes que avui rellegim l'evangeli sobre les tres paràboles de la misericòrdia de Lluc: l'ovella perduda, la dracma perduda i fill perdut. El text és tan conegut que només farem algunes breus observacions.

1. Motiu d'aquestes paràboles: és una resposta crítica de Jesús als fariseus que s'escandalitzaven que Ell tractés i mengés amb pecadors. En el fons és una crítica a la seva falsa imatge de Déu: Déu és diferent del Déu del fariseus que creien guanyar-lo amb les seves observances i ritus, Déu és bondadós, misericordiós i perdonador, és ell qui ens cerca, acull i salva.

2. Les paràboles de l'ovella perduda i de la dracma perduda, són paralel·les, semblen dir el mateix, la preocupació divina pels que es perden i l'alegria de retrobar-los.

Però algunes teòlogues feministes actuals han descobert una novetat. Si a la paràbola de l'ovella perduda és un pastor, un varó, un home, qui la cerca, a la paràbola de la dracma perduda és una dona la que la cerca, se n'alegra i convida les seves amigues. Una imatge familiar de la seva mare?

És de les poques vegades que al Nou Testement, Déu té un rostre femení, i això és important, perquè quasi sempre es parla d'un Deu masculí, la qual cosa ha tingut conseqüències negatives per a les dones, per la societat i per la mateixa església, sempre inclinada al patriarcalisme i clericalisme. Tanmateix és significatiu que les primeres escultures de Jesús siguin les del bon pastor amb l'ovella al coll; en canvi, no hi ha cap escultura de la dona amb la dracma retrobada.

3.La paràbola més coneguda és l'anomenada del fill pròdig, i es fa servir per a celebracions penitencials, a vegades tallant el final de les discussions amb el germà gran. Però aquesta famosa paràbola no es pot centrar en el fill pròdig, sinó en el Pare que l'espera i a qui se li commouen les entranyes en veure al fill retrobat a casa. I és molt important comparar l'actitud del pare, generós i misericordiós, amb la del fill gran, crític, mesquí, fred i egoista, que representa els farieus; per això no volia entrar al banquet.

4. Aquestes paràboles, sobretot, la del pare misericordiós i els dos fills, queden obertes, el final depèn de nosaltres: ¿volem acceptar que Déu és un pare-mare que ens estima i perdona gratuïtament i, per això, també perdonem als germans? o ¿preferim pensar que som nosaltres els qui ens salvem per les nostres bones obres, pregàries i ritus? ¿Volem entrar al banquet i alegrar-nos amb la dona i les seves amigues, o ens quedem a la porta?

Que les nostres arrels cristianes ens ajudin a tenir seny i un cor bondadós i misericordiós.

Entrem al banquet del Regne!

ETIQUETES
PARE MARE FEMINISME MISERICÒRDIA PERDÓ